

Ben Hur.

En Fortælling fra Kristi Tid

af Lewis Wallace.

Konventionen General, forhennevende Skolelærer i Kantonlandet, Paa Dansk ved Bih. Møller.

Anden Bog.

(Litterat.)

Da Solen igen flinnede over Korsfæstelses-Gruppen, var Nazarenens Moder og hendes Følge, Hovdsmanden med Soldaterne samt Ben Hur og hans Selskab ene deroppe paa Højen. Ben Hur havde faaet Esther til at sætte sig ved Simonides' Fødder. „Hvil dit Hoved til og se ikke op!“ havde han sagt til hende. „Stol paa Gud og paa ham, den retfærdige, som de saa stammelig har myrdet!“

„Forskeren!“ mumlede Simonides. Et nyt Stød fik Højen til at ryste. Den ene af de korsfæstede Fordrydede streg forfærdeligt af Smerte. Halvt begravet af Jordbysten saa Ben Hur sig forvirret om: saa fik han Dje paa Balthazar, der saa ubstrakt, saa lang han var. Han traadte hen til ham og kaldte ham ved Navn — men fik intet Svar. Dvingen var død.

Hans Tjenerer var flygtet, som alle de andre. Da det hele var forbi, var de to Gæstgædere den Gamle i hans Bærestol tilbage til Bæn. Det var et Sørge-Dag, som ved Solnedgang gik gennem den lydløse Port ind i Ben Hurs Palads. . . . Just ved den Tid blev Nazarenens Legeme taget ned af Korset.

Balthazars Lig blev sat ind i den store Sal. Alle i Huset sørgede oprigtigt over hans Død, thi alle havde de omfattet ham med baade Værdighed og Hengivenhed. Men Simonides, som sad og saa ind i hans i Døden saa rolige og forklarede Ansigt, sagde disse Ord: „Han har det godt nu! Han er saligere i Aften, end han drog ud i Morges!“

Ben Hur vilde selv meddele Fras, at hendes Fader var død, og ledte hende ned til Lige. Nu stod hun ene i Verden; han vilde tilgive hende og gøre for hende hvad han kunde. Under Dagens Uro og Spænding havde han ikke tænkt paa hende og ikke spurgt om hende; nu gik han for at lede hende op.

Han rystede i Forhængel for hendes Dør: det smaa Selskaber ringede, men ingen sagde: „Kom ind!“ Han talde gentagne Gange — intet Svar! Saa traadte han ind: — der var ingen i Bærestol. Hurtigt løb han op paa Taget og søgte der: der var hun heller ikke. Han spurte Tjenerstaben, — ingen havde set hende den Dag. Efter at han forgæves havde ledt hele Huset igennem, vendte han tilbage til Salen og satte sig paa den Plads, hvor hun havde siddet: ved Siden af den Døde.

Da Balthazar var blevet begravet — niende Dagen efter den underfulde Helbredelse — bragte Ben Hur sin Moder og Tirzah til deres fædrene Hjem. I dette Hus tilbød man fra nu af i Uerfængt Gud Fader og Kristus hans Søn.

Slutning.

Omtrent fem Aar efter Korsfæstelsen sad Esther, Ben Hurs Hustru, i et Værelse i deres prægtige Villa ved Misenum. Det var ved Middagstid: Italiens hvide Solstrin laa over Hagens Røser og Ranter. Værelset var udstyret i romersk Stil; men Esther bar den Dragt, som gifte Jøinder plejede at gaa i. Paa et Løvelind henne paa Gulvet sad to Børn og legede, medens Tirzah holdt Læ med dem. Nu og da saa Esther dem, — hendes kære Blik fortalte tydeligere end Ord kunde gøre, at det var hendes Børn.

Tiden, der var gaaet, havde ikke taget paa hende: hun var smukkere, end hun nogen Sinde havde været. Det, at Ben Hur havde valgt hende til Hustru, havde stænket hende den største Lykke, hvormed hun havde kunnet drømme: — og Lykken havde forløst hende.

En Tjener kom frem i Døren og meldte, at der stod en Kvinde ude i Forhallen og bad om at faa Fruen i Tale.

„Lad hende komme herind!“

Den Fremmede traadte ind. Esther havde rejst sig og vilde til at tale til hende; men idet hun saa nærmere paa hende, gav det sig selv at sæt i hende, hun blev bleg, og hun traadte et Skridt tilbage. Endelig sagde hun:

„Du er . . . ?“

„Jeg er Fras, Balthazars Datter.“

Esther søgte at fatte sig, og gav Tjeneren Ordre til at sætte en Stol frem.

„Nej“, sagde Eggertinden fort, „jeg gaar straks.“

De stod og saa paa hinanden: Esther lyttelig og smul, — Fras ældet og stammende. Vel havde hendes høje Stikelse bevaret en Del af sin tidligere Ynde; men Udtrykket i Ansigtet, Blikket, de lidt indfaldne Kinder — alt vidnede om, at hun maatte have levet de sidste Aar et lappesult Liv. Hun var fult af Skam; og det haanlige Smil, der saa om hendes smalle Læber, syntes at antyde en bitter Selvsørgt.

„Hun brød den pinlige Tavshed: „Er det dine Børn?“ spurgte hun.

Esther saa smil hen paa dem og svarede: „Ja. Vil Du ikke hilse paa dem?“

„De vilde vel blot blive forstrøede for mig!“ sagde Fras. Saa traadte hun tæt hen til Esther, og da denne uvilkaarlig igen tog et Skridt tilbage, udbrød hun: „Du behøver ikke at være bange for mig! Jeg har en Bæst til din Mand. Sig til ham, at nu er hans Fjende død, — jeg dræbte ham . . . til Tat for al den Glendighed, han har bragt over mig!“

„Hans Fjende?“

„Ja — Messala! Og saa kan Du sige til din Mand, at for alt det onde, jeg tænkte at volde ham, er jeg blevet straffet. Saa selv saa vilde søle Medleidenhed med mig!“

Esther blev rørt. Hun vilde til at sige noget. . . . Men Fras kom hende i Forbødet.

„Nej“, sagde hun, „jeg ønsker herten din Medlidenhed eller dine Taarer! . . . Sig til din Mand, at jeg har lært at indse, at en Romer — er et Umenne!“ . . . Farvel!“

Hun vendte sig om for at gaa. Esther traadte i Vejen for hende:

„Bli, til min Mand kommer!“ sagde hun. „Han er

ikke vred paa Dig, — han har ledt efter Dig, — han vil hjælpe Dig med hvad han kan —“

„Jeg ønsker ingen Hjælp! Hvad jeg er, er jeg af eget Valg. Og det vil snart være forbi!“

„Men“ — Esther vidste ikke, hvordan hun stulde faa det frem, — „er der ikke noget, Du trænger til, — kan jeg ikke —?“

Eggertinden var kommet til at se hen paa Børnene. Der gled et Blik Udtryk over hendes Ansigt; hun smilte vemodigt . . . Med hurtigt Forskælelse gik Esther hen, tog Børnene, og førte dem hen til hende. Saa knælede Fras ned og kyssede dem. Derpaa rejste hun sig langsomt, og uden at sige et eneste Ord til Farvel, uden et Blik eller et Nit gik hun hen til Døren. Og før Esther var kommet sig af sin Forbavselse, var hun forsvundet.

Ben Hur havde nu faaet Billedet for, hvad han længe havde formodet, at Fras paa Korsfæstelsesdagen havde forladt sin Fader og begivet sig til Messala. . . . Han lod hende efter hende, men hun var intet Steds at finde. Hævens smaa Bølger, der hopper saa lystigt i Solkinnet, har ikke saa mørke og tunge Hemmeligheder at dække over! —

Simonides opnaaede en høj Alder. I Neros tiende Regeringsaar traf han sig fuldstændig tilbage fra Forretningen i Antiochia, som han havde lebet saa længe og drevet op til faadan en højde. Sine Landsmænd bevarede han usværet til det sidste.

Det nyskabte Aar sad han en Aftenstund i sin højryggede Værelstol ude i sin „Have“ paa Taget. Ben Hur, Esther og deres tre Børn var i Besøg hos ham. Hans sidste Stib — Rejsen var fulgt — laa forsojet nebe ved Fjod-bredben . . . Siden Korsfæstelsesdagen var Familien kun blevet ramt af en eneste Sorg, nemlig den Gang Ben Hurs Moder døde. Hun var gaaet borti i Fred.

Skibet derne var kommet hjem den foregaaende Dag og havde bragt Efterretninger om de Forsøgelser med de Kristne, som Nero havde begyndt paa i Rom. Man sad netop og talte derom, da Malluch — nu som før sin Herres betroede Tjener — traadte ind og overleverede Ben Hur en lille Pakke. „Her var en Kraber med den, — han stulde ikke vente paa Svar!“ sagde han.

Ben Hur læste op for Pakken, — og læste først følgende Brev højt:

„Jeg Alderim, Søn af Alderim den velvillige og Scheit for Stammen Alderim, — til Judah, Søn af Hur.“

Ven af min Fader! Hør, hvor højt min Fader elskede Dig. Læs den hoslagte Stribe, og Du vil erfare det. Hans Billede er min Billede. Derfor er det, han gav Dig, dit, din Ejendom. Alt, hvad Partierne røbede fra ham i det store Slag, hvor de dræbte ham, har jeg nu erobret tilbage, deriblandt denne Stribe og Afkommet af min Mira, som i sin Tid blev Moder til saa mange Sjæle. Fred være med Dig og med dine! Denne Stemme fra Ørkenen ihører din Ven Scheit Alderim.“

Derester rullede Ben Hur forsigtigt en gulnet Papyrus-Rulle op, og læste videre:

„Alderim, kaldet den velvillige, Scheit for Stammen Alderim, — til Sennen, som er hans Eftersølgere.“

Min Søn! Alt, hvad jeg ejer, skal den Dag, Du følger efter mig, tilhøre Dig, — undtagen Ejendommen ved Antiochia, som kaldes Pal-melunden. Den Ejendom skal tilhøre Hurs Søn, som bragte os saa stor Berømmelse i Circus, — den skal tilhøre ham og hans for evig Tid. Gør ikke din Fader Stum! Alderim den velvillige, Scheit.“

„Hvad siger Du til det?“ spurgte Ben Hur Simonides. Simonides tav. Han sad og saa tankfuld ned paa Skibet. Endelig sagde han:

„Søn af Hur! Herren har velsignet Dig underfuldt i disse sidste Aar. Du har al Grund til at være ham taknemlig. Er det ikke paa Tide snart, at Du faar truffet afgørende Bestemmelser med Hensyn til din store og stadig voksende Formue?“

„Jeg har længe været paa det rene med den Ting“, svarede Ben Hur. „Min Formue skal ikke blot delvis, men helt ofres den, som har stænket mig den. Spørgsmaalet er blot, hvordan jeg anvender den nyttigst i det Jemeb?“

„Ja“, sagde Simonides, „meget har Du gjort for din Tro her i Antiochia. . . . Og nu — netop som Du faar Efterretning om Alderims fyrstelige Gave — nu maas vi høre, hvorledes dine Brødre forfølges i Rom. Studie ikke der kunne aabne sig en ny Arbejdsmarkt for Dig? Lyset i Hovedstaden tør ikke slukkes!“

„Hvordan skal jeg holde det tændt?“

Simonides tav lidt igen. „Ser Du“, begyndte han saa, „der er to Ting, som Romerne, endog denne Nero, har Uværdighed for — men de to Ting er nok ogsaa de eneste, saa vidt jeg ved! Det er de afvædes Afse og Gravstederne. . . . Kan Du ikke bygge Herrens Tæmper over Jorden, saa byg dem under Jorden! Og for at værne dem mod Vand-helligelse, saa lad de re's Legemer bringe derned, som er fobet ind i Troen paa Kristus!“

Ben Hur rejste sig hurtigt. — „Det var en stor Tante!“ udbrød han. „Jeg vil ikke tøve med at sætte den i Værk. Skibet, som har bragt os Efterretningen om Forsøgelserne, skal bringe mig til Rom. Jeg rejser i Morgen den Dag.“ — Og idet han vendte sig om til Malluch, tilføjede han: „Lad dem straks gøre sig klar om Bord til at sejle, Malluch! Og gør Dig selv i Stand til at tage med!“

„Ret saa! ret saa!“ sagde Simonides.

„Og Du, Esther!“ spurgte Ben Hur. „Hvad siger Du?“

Hun traadte hen til ham og lagde Haanden paa hans Skulder. „Saa dan tjener Du Herren bedst!“ svarede hun. „Lad ikke mig være Dig nogen Hindring, min Husbond! lad mig følge med Dig og hjælpe Dig!“

Den, som besøgt Rom og kommer ned i den hellige Calixtus' Katakomber, kan selv overtyde sig om, hvad det blev af Ben Hurs vældige Formue.

Af hint vældige Graatammer steg Kristendommen op og styrkede det hedenske Rom!

Den skollske Kvinde paa Tjele.

Livsbildring fra Reformationstiden

af H. F. Gwald.

Første Bog.

Første Kapitel.

Gode Mand og Kvinder.

Den hellige Augustini Dag eller den 26. Maj 1534 var en solklar, varm Vaardag. Solsraalerne spredte sig straks efter Solens Opgang over Jorden som en Hær af Lyngle, for hvis Slavinng Nattens Skygger maatte vige, fjævede de sig end i Stovens tætteste Lytning, og Duggerlerne hendejrede, efter at de en kort Stund havde afspjælet Morgensoleens Straaleglans og forherliget dens Sejr.

Der var Solblind over Tjele Langsø's Landspejl, som hist og her trusedes af Morgenwinden, og over de magtige Stove, som dengang dækkede næsten hele Sæns nordlige Bred og med saa Afbrudelser strakte sig mod Sydvest helt ned til Viborg. Nu er Stovens Omraade her, som saa mange andre Steder, stærkt indstranlet, og der er Stiksmisse mellem Tjele Langsø og Vigum og Lindum Stove; men for tre Aarhundreder siden spejlede arverdige Ege og Bøge mange Steder deres Kroner i Sæns Klar. Tjalea Sæns hellige Bred trusedes af en smal Strimmel Krat og enkelte frodige Trægrupper; men her havde Øksen allerede i den graa Hedenold gjort lyst. Her var grønne Rugmarker og Agre, som af tvære med Stude forspændte Blade plejedes til Vaarsæd. Her fandtes ogsaa Overdret og Lyngstetter, der viste Spor af en sunder Kultur. Agerrener under den brune Lyng fortalte om den Slægt, som den sorte Død i det fjortende Aarhundrede havde bortrevet. Egen var mere tyndt befolket nu end i Fortiden; men nogle store Drifte Stude, som græsede sigte deres Fødder paa Overdretet, viste, at nogle af Landets gode, det vil sige fri, adelige Mænd havde fæstet Bo ved Tjele Langsø's Bredder.

Fra Tjele Hovedgaard's Storskene i Vest og fra Vingegaards i Øst steg den blaa Røg næsten lodret op i den klare Morgenluft. Hanegal og Hundeglam led fra begge disse Herresæder, ved hvis Stalde hungrige Ulve havde listet omkring ved Nattetid. Nu var Graamanden listet tilbage til Stovene, og Middel, som fulgte dens Spor for at faa sin Part af Byttet, havde stult sig i sin Hule; men Fjilstørnen, Glenten og Musvaagen, ridderlige Røvere, der søgte deres Bytte ved Dagens Lys, frede sig i Luften, og en Flok Hejter søgte ned til Søen for at fiske. Dog lod det til, at man baade paa Tjele og Vingegaard havde tænkt paa at forstyrre dem i deres Dagværk.

To Nytteløser mødtes ved Markstellet mellem Tjele og Rife Gaarde, og det tændtes straks paa deres Klædebragt og Udrukning, at det var gode Mand og Kvinder, der vilde more sig ved deres Privilegium og nyde Jagtens Glæder i Forening. De lød hvarandre: Guds Fred og Gødmorgen! Det lød muntert, mere som et Gædesraab end som en Velsignelse. Hestene stræbede i Gruset med Hovene, medens de blante Staalbidsler blinkede i Solen, og Fjerene paa Rytternes Baretter og Ryttersternes smaa Hvide døjede i den milde Foraarsvind. Man aftalte Jagtens Gang, medens Fælledregene holdt stille med Faltene. Herstaf, som Tjenerstaf, var godt, men simpelt klædt. Her var ingen stor Pragt at se og mere af Badmel og Røde end af Silke og Høj; men Rødsøj og Jagtvaabnene, Knive, Spyd og Armbrøster vare blante og Hestene vel fodrede. Efter en kort, livlig Samtale red det hele Selskab ned ad Søen til.

Fremme red den unge, skønne Margrethe eller, som hun i Hjemmet kaldtes, Margarete Mogensdatter fra Tjele og ved hendes Side Folmer Hansen af Slægten Rud. Intet Ubrud, at han ofte og gerne saa hende ind i hendes mørkegraa Dine, thi fra dem udtraadte med Ungdommens hele Friskhed hendes ædle Sjel. Hendes Ansigtstræk havde en saa fin og udpræget Slønhed, at de selv ved et flugtigt Skue efterlod et varigt Indtryk i Besuernes Minde; men Linierne var ikke saa bløde og runde, som det er almindeligt hos de danske Piger, og Hudsfarven, skønt frisk, dog lidt mørkere. Den fine høje Næse var af den ædelste Form, blymørke og kraftig tegnede Hensyn og de høje, veldekkede Læber gav hendes Ansigt et for hendes unge Alder sjældent Præg af Videnskabslighed og Vælløst; og dog havde hendes bejlige Dine ofte et blidt og drømmende Udtryk, og de tunde i enkelte Djeblitte straalte af den rene Frømsked. Naar et Smil oplærede hendes Ansigt, forvandlede detes Alvor til den blideste, kvindelige Ynde, og hun smilte oftere, end hun lo. Hendes staaende Stikkelse og sjælfulde Blik indgød de fleste unge Mænd mere Beundring og Uerfængt end Kærlighed; men det var at forudsæ, at den Videnskab, hun valte, maatte blive dyb og varig.

Uagtet hun først nylig havde fyldt sit sekstende Aar, var hendes Stikkelse dog fuldt udviklet, og dette var i hine Tider intet Særsligt; thi den simple og kraftigere Kost, den stærke Betægenhed til Hest paa Rejser eller paa Jagt og Savnet af mange Velværemigheder, som gøre den nulevende Slægt blødgjorte, herbede dengang de unge, og aandelig Anstregelse hæmmede kun lidt den naturlige, sunde, legemlige Udvikling. Den mørkerøde Kjørtel, der sluttede stramt om hendes smætre Liv og smulmede Barn, den lille forte Fløjskhat med den hvide Strudsfejer, der sad tæt paa hendes mørke, i rige Fletninger lagte Haar, fremhævede klædelig hendes Slønhed og røbede en fin og ren Smag. Hun bar sit Hoved stolt og frit og førte sin Hest let og sikkert.

Der var dem, der mente, at hun bar Hovedet for højt, og at større Yndighed vilde passe bedre for hende. Stent hendes Fader, Mogens Lavridsen af Uten Løvenbalk, forenlet med Kjørling Herred, i sin Tid flagen til Ridder af Kong Frederik den Første og desuden beslagtet med Værdene, Ghldenstjerne og andre ædle og magtige Slægter, levede paa sin Gaard Tjele som en anset, velstaaende Mand, og uagtet hendes Moder, Genete Jafobsdatter Craigenget, var en Kvinde af ædel Stof Byrd, saa hvidstedes der dog i Krogene afslidligt om Forholdet mellem hendes Forældre, der tun lidet var stiftet til at give hende og hendes Broder Amud Anseelse i Verdens Dine. Støn Margarete vidste maaste ikke endnu, at Verden havde

flemplet dem som Slegfredsbørn; men des bedre vidste hun, at ifølge et gammelt Sagn raabte der dansk Kongebloed i hendes Faders Arer, og at hendes Moder paa Spindefiden var udsprungen af stoffte Grahamer, Greverne af Montroses' St. I denne ældgamle Slægts Arer var Stuarternes og Douglasernes Blod blandet, og tidlig var Margarets Hu ved hendes Moders Fortællinger bleven dragen til hendes Fjendland og hendes høje Frænder. Det var da tilgibeligt, om hendes unge Hjerte smulmede af Stolthed, og det var sandtynligt, at hvis en alvorlig Yndmygelse en Gang stulde ramme hende, maatte Værdigheden blive trusede og ryste hendes Væsen i dets Grund.

I dette Djeblit, medens hun langsomt red ned ad Søen til ved Folmer Ruds Side og lyttede til det, han med dæmpet Røst sagde, var hendes Holdning og Mine dog snarere yndig end stolt; hendes sænkende Øjelaag og blusende Kinder røbede hendes Hjertes Svagbed og jomfruelige Undseelse, og den Mand, der syntes at have saa stor Magt over hende, saa med inderligt Glæde disse Tegne paa hendes fremspirende Tilbøjelighed for ham.

Folmer Rud var egentlig ikke nogen smut Mand; Margarete Mogensdatter havde set færrere Mænd end ham, uagtet hun ikke havde været vidt om i Verden; men hun havde ikke set nogen Mand, der lignede ham. Hans Stikkelse var slank og veldannet, men næppe over Middelhøjde, hans Ansigtstræk ikke regelmæssige, hans brune Dine trods deres livlige Glans snarere smaa end store. Gede han en Slønhed, maatte det være hans Haarfarvede, idet hans rige brune Haar og Slæg, som han efter den Tids Mode bar langt, var af en smut, kraftig Farve og blødt som Silke.

Margarete havde fænt ham i to Aar, og hun var næsten Barn, da hun saa ham første Gang; men dog mindedes hun endnu levende dette første Møde, der havde været for hende ligesom en Aabenbaring af noget hidtil ukendt. Hos hvilkten anden Mand havde hun iagttaget en saa vidunderlig No, Mædhed og Dannished. Hvem af deres Lige havde som han veldæbt sig som noget ærefuldt sin Voglarbød, sin Glæde over Naturrens Slønhed og sin Smag for Vælsk renere og ædlere Glæder. Saa ung Margarete var, havde hun dog allerede været Vidne til megen Raahed og ofte set færgelige Følger af Videns Slødfynd, Druktenfab. Folmer Rud var den eneste Mand, hun aldrig havde set beruset, og saa for var Tidens Alderens Jordom i dette Punkt, at hans Afholdenhed paadrog ham Bestyrdning for Umandighed, ja, Mistænke for Lumskeri. Dog hvem kunde vise større Mandighed og et fastere Mod, naar det var nødvendigt, end han? Maaste gædes der flere Mænd som han; men Margarete havde ikke paa sin Vej truffet nogen, der indgød hende en saa uindfranket Tillid. Dog var hun ikke ganske blind; hun havde godt opbaet en af hans Fjel, som var en vis Paastaalighed og en seig Fasthængen ved sin egen Mening, og hun havde med sig Mærket, at han hælbede stærkt til den ny, lutherste Lære, medens hun med Liv og Sjel var den papistiske Kirkes Tro Datter. Dog var denne Uoverensstemmelse hidtil ikke tvofet op til at blive et Star for den gamle Fortælelse imellem dem.

Bag ved disse to red Margarets Broder, Amud Mogensens Løvenbalk, som var to Aar ældre end hun, en kraftig, stærklemmet Yngling med et funbt, roligt Ansigt og et for hans Alder barnligt Udtryk i de b'aa Dine. Hans Legeme var fuldt udviklet; men efter hans bly og noget fejtede Væsen at dømme, naar han færdedes blandt Kvinder, og hans Tavshed blandt Mænd, laa hans Sjel endnu i Svæbet. Hans Væsfagerinde, en tyttenaarig Pige, faldig, velklædt, lyshaaert, med en fin, frist Ansigtsskæb, skælmse blaa Dine og Smilshuller i sine runde Kinder, syntes at more sig over hans Forlegenhed og gæffe ham. Det var Jde Ridsdatter af Slægten Brun, et forældreløst Barn, der i nogle Aar havde levet paa Vingegaard. Eieren, Kristoffer Enevoldsen Kruse, var hendes Frænde og Formyndere og styrede hendes Formue, der, som næsten al Formue i hine Tider, stal i Jordegods eller i Parter betaf. I nogen Afstand red Kristoffer Kruse selv, en kraftig bygget Stikkelse, hvis Blik og hele Færd tybede paa stor Sindighed og Gødmobighed, og hans yngre Broder Thomas, der i Mofætning til ham havde et uroligt Blik og en spottf Mine, enten det nu var et Bedis paa et lidenskabsligt, vrelabert Sind, eller han maaste have en særlig Karsag til at være i daadligt Lune. Imellem disse to red deres eneste Søster, Anna Enevoldsdatter, en spædemmet Jomfru paa nogle og tyve Aar og med et mildt Ansigt.

Alene og bagest i Rakken, umiddelbart foran Svendene og Fælledregene red en Mand, hvis Klædebragt og hele Ydre dannebe en stærk Mofætning til det øvrige Selskabs. Uagtet han ikke har nogen Øndensdragt, og en slad Hue skjulte den kronragebe Jøse, røbede dog den sive Kjørtel og det glatragede Ansigt Munten. Tidernes Vanstæghed paadrog ham Fortælning, idet han var en Prædikerebroder af Dominikanernes nu saa forhabte Orden, som allerede for nogle Aar siden var bleven fordroven fra Viborg. Broder Vigand var hans Navn. Han var af Bøndart, født af vorbede Forældre paa Tjeles Grund, en Omstændighed, der havde slaffet ham Tilhold hos Hr. Mogens, som havde taget ham som Skriftefader og Læse-mester for sine Børn; men ingen stulde af hans Ydre have gættet hans lave Byrd, eller i ham tænkt sig et Medlem af den forttappede Tiggerorden. Hans slante og statelige Stikkelse og hans ranke Holdning viste, at han ikke kunde være ganske fremmed for Legemsøvelser og Vaabenbrug, og hans Alder var næppe over tredive Aar. Han saa ikke meget ældre ud en Folmer Rud, der dog først for nylig havde fyldt sit fem og tyvende Aar. Hans skarpe Træk og funklende Dine havde en vis mart, faldig Slønhed, som om der slød Egeuenerblod i hans Arer; men hans skarpe Blik, der snart havde et smu, lurende Udtryk, snart lyfte af en fanatisk Jld, indgød alt andet end Tillid. Han saa ud som en Mand, hvis Bryst rummede stærke Videnskabere, men som ogsaa maagtede at tamme dem, naar Klogskabs-hensyn bød det. Hans Væsen kunde dog være indsmigrende nok; men i dette Djeblit, da han, uden at blive iagttaget, red efter det muntere Skiftak, lyfte hans mørke Dine af Hab, og hans smalle Læber trusedes af et haan'igt Smil. Hans Stikkelse gjorde samme Værdning i denne muntere Stare, som en mørk Slagstygge i et solkinnet Landskab.

Nu havde de naaet Ballefrænten ved Søen, og Margarete udbrød, idet hun vendte sig mod Øst og pegede ned paa den sigtrogde Bred: